

Sygn. akt II C 1318/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia SO Piotr Rempola
Protokolant:	Marlena Łukanowska

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2019 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa T. N.

przeciwko Skarbowi Państwa – Prokuratorowi Rejonowemu W. (...) w W.

o zapłatę i zadośćuczynienie

I. oddała powództwo;

II. zasądza od T. N. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt II C 1318/14

UZASADNIENIE

Powód T. N. wniósł w dniu 4 listopada 2014r. pozew o zasądzenie od Skarbu Państwa – Prokuratury Rejonowej dla W. (...) w W. kwoty 90 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów (k.3-4).

W uzasadnieniu pozwu oraz w piśmie z dnia 22 listopada 2014r. uzupełniającym pozew (k.15-16) powód wskazał, że został nieprawidłowo wezwany przez prokuraturę w charakterze świadka, a następnie sprawę prokuratura umorzyła. Powód wskazał, iż powiedziano mu w rozmowie, iż w taki sposób został zawiadomiony, gdyż sprawa ma zostać umorzona i takie działania prokuratury są oszukańcze i przestępcze, są działaniem na szkodę powoda poprzez uniemożliwienie mu złożenia zeznań w postępowaniu przygotowawczym, łamiąc jego prawa wynikające z k.p.k. i dlatego wniósł pozew o zadośćuczynienie.

Pismem z dnia 30 lipca 2016r. powód zmienił podstawę faktyczną żądania wskazując, że żądanie dotyczy odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu władzy publicznej na podstawie art. 417 §1 k.c. (k.252).

W odpowiedzi na pozew, pozwany Skarb Państwa – Prokuratura Rejonowa W. P. zastępowana przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa (obecnie Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej) wniósł o oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k.68).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 września 2014r. prokurator wystawił T. N. wezwanie do stawiennictwa w dniu 22 września 2014r. w Prokuraturze Rejonowej W. P.. Wezwanie to zostało odebrane w dniu 19 września 2014r. przez T. N.. W dniu 22 września 2014r. do Prokuratury wpłynęło pismo od T. N. usprawiedliwiające niestawiennictwo z powodu pobytu poza W., w którym T. N. wnosił o wystawienie kolejnego wezwania „za kilka dni”. Pismem z dnia 29 września 2014r. T. N. został wezwany do osobistego stawiennictwa w charakterze świadka w dniu 7 października 2014r. o godzinie 9.00 w Prokuraturze Rejonowej W. (...) w W. w sprawie o sygn. akt 4 Ds. 594/14 o przestępstwo z art. 231 k.k. Wezwanie zostało awizowane 2 października 2014r. i odebrane przez adresata T. N. w dniu 16 października 2014r. (k.5-6 wezwanie i awizo przesyłki listowej; k.86 pismo Prokuratury do T. N. z dnia 30.10.2014r.).

Postanowieniem z dnia 23 października 2014r. prokurator umorzył śledztwo o czyn z art. 231 §1 k.k. (k.78-79 postanowienie o umorzeniu śledztwa).

Pismem z dnia 13 listopada 2014r. T. N. wniósł zażalenie do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe na postanowienie Prokuratury o umorzeniu śledztwa z dnia 23 października 2014r. (k.83-85 zażalenie).

Prawomocnym postanowieniem z dnia 31 marca 2015r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi- Południe w sprawie o sygn. akt III Kp 2091/14 nie uwzględnił zażalenia T. N. i utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej W. P. w W. z dnia 23 października 2014r. o umorzeniu śledztwa w sprawie 4 Ds. 594/14 (k.146-147 postanowienie SR dla Warszawy Pragi-Południe z dnia 31 marca 2015r. sygn. akt III Kp 2091/14).

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów złożonych przez strony. Żadna ze stron nie wniosła o przesłuchanie stron.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd zaznacza, że powód w toku postępowania swoim zachowaniem naruszył dobre obyczaje w rozumieniu art. 3 k.p.c., nadużywając swoich uprawnień procesowych. Zachowanie powoda zdaniem Sądu miało na celu przewlekanie postępowania i odwlekanie wydania rozstrzygnięcia w sprawie. Celem działań powoda nie było uzyskanie rozstrzygnięcia w sprawie, lecz podejmowanie działań mających kolejne odraczanie rozpraw i ciągłe przedłużanie postępowania.

Podkreślić trzeba, że powód nie stawiał się na żaden termin rozprawy. Składał wnioski o wyłączenie każdego sędziego referenta, który prowadził sprawę. Początkowo na każdy termin rozprawy składał zaświadczenie lekarskie o niemożliwości stawiennictwa. Lecz później po każdym przesłaniu korespondencji sądowej, składał przed upływem terminu do odebrania drugiego awiza, informację o zmianie swojego adresu do korespondencji, przy czym często zmieniał adresy naprzemiennie bezpośrednio przed wyznaczonym terminem rozpraw lub przed upływem terminu do uznania korespondencji za doręczoną po drugim awizie. Powód zmienił adresy do korespondencji w następujący sposób:

- 1) w pozwie adres do korespondencji W. ul. (...) (k.3),
- 2) przed rozprawą wyznaczoną na 1 lutego 2019r. pismem nadanym na pocztę 17 stycznia 2019r. w miejscowości K. (stempel poczty), podał adres dla doręczeń skrytka pocztowa nr (...), W. ul. (...) (k.305-306) co spowodowało odroczenie rozprawy (k.318),
- 3) po wezwaniu powoda do usunięcia braków formalnych wniosku o wyłączenie sędziego, powód nadając w dniu 25 lutego 2019r. pismo z K. (stempel poczty), zmienił adres dla doręczeń na W. ul. (...) (k.328-329),
- 4) pismem z dnia 28 lutego 2019r. nadanym 4 marca 2019r. (stempel poczty), podał dla Oddziału Finansowego Sądu adres ul. (...) w W. (k.332-333),

5) po wezwaniu zarządzeniem z dnia 12 marca 2019r. do usunięcia braków formalnych wniosku o wyłączenie sędziego (k.336), powód pismem nadanym z K. (stempel poczty), w dniu 3 kwietnia 2019r. zmienił adres korespondencyjny na skrytkę pocztową nr (...) w K. przy ul. (...) (k.338-339),

6) po wyznaczeniu terminu rozprawy zarządzeniem z dnia 5 czerwca 2019r. na dzień 28 sierpnia 2019r. (k.344), powód pismem nadanym w dniu 10 czerwca na poczcie w K. (stempel poczty), zmienił adres do korespondencji na W. ul. (...) (k.345-346),

7) pismem złożonym w dniu 22 lipca 2019r. na biurze podawczym Sądu, powód ponownie zmienił adres do korespondencji na skrytkę pocztową nr (...) przy ul. (...) w K. (k.351),

Powyższe zachowania powoda były celowe i świadczą o braku zainteresowania powoda rozstrzygnięciem sprawy. Miały na celu jedynie uniemożliwienie skutecznych doręczeń pism sądowych z powiadomieniami o terminach rozpraw lub z wezwaniami do usunięcia braków formalnych pism. Takie zachowania strony powodowej były sprzeczne z dobrymi obyczajami i świadczą o nadużywaniu uprawnień procesowych przez powoda.

Dlatego Sąd na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2019r., uznał awizowaną powtórnie w dniu 15 lipca 2019r. przesyłkę za doręczoną prawidłowo powodowi, bowiem zmienił on adres w dniu 22 lipca 2019r. składając w tej dacie pismo w Sądzie. Powód wiedział, że musi odebrać awizowaną przesyłkę już w dniu pierwszego awiza 5 lipca 2019r. oraz w dniu drugiego awiza 15 lipca 2019r. nie miał żadnych przeszkód by odebrać przesyłkę do dnia 22 lipca 2019r. W związku, z nadużywaniem przez powoda uprawnień procesowych poprzez zmiany adresu do korespondencji, w celu uniemożliwienia kontynuowania i zakończenia postępowania.

Powództwo jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód w niniejszej sprawie domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 90 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu. Następnie powód zmienił podstawę faktyczną powództwa wskazując, że żądanie dotyczy odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu władzy publicznej na podstawie art. 417 §1 k.c.

Powód swoje roszczenie wywodził z faktu umorzenia postępowania przygotowawczego przez prokuratora o czyn z art. 231 §1 k.k. pomimo nieprzesłuchania powoda w charakterze świadka i poprzez doręczanie mu korespondencji z wezwaniem na przesłuchanie do Prokuratury w terminie umożliwiającym odebranie korespondencji.

Żądanie powoda jest niezasadne, bowiem w działaniu Prokuratury brak jest cech bezprawności. Umorzenie postępowania przygotowawczego zostało poddane kontroli sądowej. Sąd Rejonowy rozpatrując zażalenie T. N. na postanowienie Prokuratury o umorzeniu śledztwa uznał zażalenie za bezzasadne. Sąd karny rozpatrując zażalenie wskazał, iż „podnoszone w zażaleniu przez skarżącego w zażaleniu okoliczności noszą jedynie charakter polemiki z ustaleniami prokuratora. Skarżący nie wskazał także na istotne nowe okoliczności mogące uzasadniać uchylene zaskarżonego postanowienia. (...) prokurator słusznie wskazał, że wobec niestawiennictwa skarżącego na przesłuchanie niemożliwe jest procesowe określenie podnoszonych przez skarżącego okoliczności dotyczących popełnienia przestępstwa określonego w art. 231§1 k.k. (...) ocenę prawną treści zgromadzonych w sprawie dokumentów Prokurator przeprowadził prawidłowo, a ustalenia przez niego poczynione nie noszą znamion dowolności i mieszczą się w granicach swobodnej kontrolowanej oceny dowodów.”

Odnosząc się do podnoszonego przez powoda zarzutu, iż został nieprawidłowo wezwany przez Prokuraturę jako świadek. Jest to twierdzenie nieprawdziwe, powód w dniu 19 września 2014r. odebrał pierwsze wezwanie w charakterze świadka na wyznaczony termin przesłuchania w dniu 22 września 2019r. Usprawiedliwił swoje niestawiennictwo wnosząc o przesłuchanie za kilka dni. Uwzględniając wniosek T. N., Prokuratura wysłała ponowne wezwanie z dnia 29 września 2014r. ustalając termin przesłuchania świadka T. N. za kilka dni to jest w dniu 7 października 2014r. Na ten termin świadek również nie przyszedł nie odbierając korespondencji w terminie kilku dni

o które wnosił. Twierdzenie powoda zatem o nieprawidłowym wzywaniu go w charakterze świadka są nieprawdziwe i niezasadne.

Ocena czy jeszcze dodatkowe dowody są potrzebne do przeprowadzenia lub umorzenia postępowania przygotowawczego należy do kompetencji organów ścigania, w tym przypadku do prokuratury. Prokurator uznał, iż dotychczas przeprowadzone dowody uzasadniają umorzenie śledztwa, bez konieczności przesłuchania w charakterze świadka T. N.. To rozstrzygnięcie zostało poddane kontroli sądowej. Sąd karny rozpatrując zażalenie T. N. na postanowienie prokuratora o umorzeniu śledztwa, uznał je za niezasadne. Postanowienie Sądu jest prawomocne, nie można zatem mówić o bezprawnym działaniu Prokuratury. Brak jest zatem przesłanki z art. 417 §1 k.c. bezprawnego działania Prokuratury przy umorzeniu śledztwa i wezwaniu powoda w charakterze świadka w postępowaniu karnym przygotowawczym.

Ponadto ze zgłoszonych przez powoda twierdzeń i dowodów nie wynika, aby powód poniósł jakąkolwiek szkodę majątkową na skutek działań Prokuratury. Także z tej przyczyny powództwo jest bezzasadne. Ponadto powód nie wykazał wysokości szkody.

Powód nie wykazał również w zakresie pierwotnie wskazanej podstawy faktycznej powództwa na czym miałyby polegać jego krzywdy z powodu umorzenia śledztwa i braku przesłuchania go w charakterze świadka w postępowaniu karnym przygotowawczym w sprawie o czyn z art. 231§1 k.k.

W kodeksie cywilnym zadośćuczynienie jako naprawienie szkody niemajątkowej (krzywdy) przewidziane jest jedynie w enumeratywnie wskazanych przypadkach: tj. w przypadku szkody na osobie, pozbawienia wolności, zmuszenia do czynu nierządnych oraz naruszenia dóbr osobistych (art. 23-24 k.c. oraz art. 444-448 k.c.). Zaznaczyć trzeba, że powód nie powoływał się na żaden z owych przypadków. Przy tym w ocenie Sądu, żaden z tych przypadków nie zaistniał na gruncie niniejszej sprawy. Powód nie wskazał ani nie wykazał żadnej szkody na swojej osobie oraz nie wskazał i nie wykazał naruszenia żadnego ze swoich dóbr osobistych.

Nie wykazał również związku przyczynowego między faktem umorzenia śledztwa i nieprzesłuchaniem go jako świadka w śledztwie a ewentualną krzywdą powoda.

Stąd też brak było podstaw do uwzględnienia żądania zadośćuczynienia na tej podstawie.

Z tych wszystkich względów powództwo nie może być uwzględnione i podlega oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c.), ustalając wysokość wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego w kwocie 3600 zł w oparciu o art. 99 k.p.c. i § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

SSO Piotr Rempola

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

SSO Piotr Rempola